

Arrest

nr. 67 228 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 15 april 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN BELLINGEN, die *loco* advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

M.b.t. N, A.

"A. Feitenrelaas

U, N. A, verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U bent getrouwd met N. Z.(OV X). Op 15/08/2008 kwam een vriend van u, D. K., u vragen of zijn vrouw en 2 kinderen voor 3 dagen bij u konden verblijven. Pas op 25/12/2008 kwam hij zijn vrouw en 2 kinderen terug ophalen. Op 10/01/2009 werd u thuis door de politie van Moskou opgepakt en werd u naar het politiekantoor overgebracht. U werd er geslagen en ondervraagd over uw vriend K. van wie men zei dat

het een zware crimineel was. Ze wilden u ook dwingen een document te ondertekenen waarin stond dat u onderdak aan een crimineel had verleend en dat u een agent had geslagen. U weigerde echter dit document te tekenen. Na 5 dagen werd u terug vrijgelaten maar u moest wel een reisverbod ondertekenen. Eind september werd u opnieuw door uw vriend K. aangesproken die u om geld vroeg. Aangezien u door hem al in de problemen was gekomen, weigerde u. Op 01/10/2009 viel de politie nogmaals bij u binnen. Ze namen u mee naar het politiebureau. U werd er geslagen en er werd terug geëist dat u een bekentenis zou ondertekenen waarin u aangaf onderdak aan een crimineel te hebben gegeven en een agent te hebben geslagen. Naast uw contacten met K. en het slaan van een agent zou de politie u verwijten dat u met een etnische Russin getrouwd bent. Eind oktober kreeg u in uw politiecel het bezoek van de advocaat die A., de neef van uw vrouw, voor u had geregeld. U werd vervolgens overgebracht naar het ziekenhuis waar u voor uw opgelopen verwondingen werd verzorgd. A. slaagde erin de agent om te kopen die instond voor uw bewaking. Midden november gaf diezelfde agent u een ziekenhuispak waardoor u uit het ziekenhuis kon ontsnappen. Buiten stond A. u op te wachten die u naar een datsja buiten Moskou bracht. In november kwam de politie nog naar uw huis met de vraag waar u was. Op 08/01/2010 kwamen uw vrouw en uw kinderen u in de datsja vervoegen. Op 10/01/2010 vertrokken jullie vanuit Moskou met de bus naar België waar jullie op 15/01/2010 aankwamen. Diezelfde dag vroegen u en uw vrouw er asiel aan. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: de geboorteaktes van jullie 2 kinderen en jullie binnenlandse paspoorten.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Russische autoriteiten die u terug zouden opsluiten. Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig kennis heeft over zaken die aan de kern van uw relaas raken. Daarenboven blijkt dat u onaannemelijk weinig inspanningen heeft geleverd om hier meer informatie over in te winnen. U hoorde van A., de neef van uw vrouw, dat zijn advocaat enkele klachtenbrieven heeft verstuurd naar de procureur en het ministerie van justitie. Hij is er ook persoonlijk voor naar de procureur geweest.

Desalniettemin blijkt uit uw verklaringen dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bent van de klachten die namens u werden ingediend. Zo weet u niet wanneer de klachtenbrieven verstuurd werden (CGVS p.8). U hebt er geen idee van hoe het staat met het onderzoek naar de ingediende klachten (CGVS p.13). U stelt voorts dat de advocaat misschien meer heeft gedaan om uw situatie aan te klagen, maar dat u het niet wist (CGVS p.13). Vanuit een dergelijke onwetendheid kan verwacht worden dat men afdoende inspanningen levert om de ingediende klachten op te volgen. Midden november 2009 heeft u vernomen dat de advocaat de klachten heeft verstuurd (CGVS p.8-9), maar u weet zelfs niet bij benadering wanneer u voor het laatst naar de stand van de klachten vroeg (CGVS p.13). Het enige contact dat u met de advocaat van A. heeft gehad was eind oktober 2009. Nadat u A. voor het laatst op 10/01/2010 zag heeft u ook hem sindsdien niet meer gecontacteerd. Hierbij kan opgemerkt worden dat u zelfs bij jullie laatste contact verzuimde om A. naar de stand van de klachten te vragen. Dit maakt uw verklaring dat er nooit een antwoord op de klachten kwam weinig pertinent daar van u kan worden verwacht dat u regelmatig de betreffende klachten opvolgt (CGVS p.13). Daarenboven werd bij de procureur tegen de advocaat van A. gezegd dat de klachten zullen worden behandeld en dat ze ermee bezig zijn (CGVS p.13) waardoor uw nalatigheid inzake de navraag naar de klachten des te onaannemelijker is. Voorts heeft u geen enkele NGO gecontacteerd om uw situatie aan te klagen en/of meer informatie te bekomen (CGVS p.12-13). Een dergelijk gebrek aan interesse en nalatigheid in zaken die aan de kern van uw relaas raken kan niet in overeenstemming worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Voorts bent u onaannemelijk weinig op de hoogte van de situatie van de man die de aanleiding van uw vervolgingsproblemen vormt. Uw hulp en contact met hem bracht u immers in de problemen en u zou hiervoor nog altijd worden gezocht. Zo weet u niet of K. door de autoriteiten wordt gezocht noch of hij na september 2009 ooit door de autoriteiten werd aangehouden (CGVS p.7-8). Sinds uw laatste contact met hem, dat reeds van september 2009 dateert en bovendien de oorzaak van uw langdurige tweede aanhouding was, heeft u geen enkele inspanning gedaan om meer nieuws over hem te weten te komen (CGVS p.14). Men kan verwachten hieromtrent meer inspanningen te leveren daar de politie u tijdens de beide aanhoudingen vertelde dat hij een zware misdadiger was en werd beschuldigd van een zware misdaad (CGVS p.4, 8). U stelde wel dat het om geld draaide en dat ze hem ervan verdachten dat hij gedurende het conflict tussen Georgië en Rusland daar was (CGVS p.7, 14) – K. was een Georgiër. Dit rechtvaardigt echter uw gebrek aan interesse voor de situatie van uw vriend niet. Uw enige bron van informatie hieromtrent was immers K. zelf met wie u bovendien sinds september 2009 geen enkel contact heeft gehad (CGVS p.7, 14). Toen u werd gevraagd hoe u weet of hij niet effectief van een

zware misdaad wordt beschuldigd, stelde u enkel dat u hem goed kende en dat hij anders al lang achter de tralies zou hebben gezeten (CGVS p.8). Dit is weinig afdoende daar u niet weet of hij sinds uw laatste contact met hem werd aangehouden.

Voorts werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo stelde u dat uw vrouw K. voor 15/08/2008 al had gezien (CGVS p.9). Uw vrouw verklaarde echter dat ze hem voor 15/08/2008 nog nooit had ontmoet. Toen zij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd stelde ze enkel dat dit niet het geval was (CGVS vrouw p.4) wat de tegenstrijdigheid enkel bevestigt. Verder werd een tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen en de door jullie voorgelegde documenten vastgesteld. Jullie verklaarden allebei dat er nooit een internationaal paspoort voor jullie kinderen werd afgeleverd (CGVS p.5-6, CGVS vrouw p.3). Toen jullie met de stempel op de achterzijde van de geboorteakte van jullie kinderen, die aangeeft dat er op 19/03/2009 een internationaal paspoort voor jullie kinderen werd uitgegeven, werden geconfronteerd stelde u dat uw vrouw het misschien buiten uw weten had geregeld (CGVS p.6). Uw vrouw stelde dan weer dat ze niets over die stempel afweet (CGVS vrouw p.3). Daar jullie geen afdoende verklaring voor de betreffende stempels kunnen geven wordt jullie geloofwaardigheid verder ondermijnd. Voorts kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde reisroute. U verklaarde met de bus tussen België en Moskou te hebben gereisd. Er werd hierbij gebruik gemaakt van valse identiteitsdocumenten. Echter kon u niet vertellen welke geboortedatum of –plaats er voor u op het betreffende identiteitsdocument stond. Noch kon u vertellen of er een visum instond. U kon zelfs niet met zekerheid zeggen onder welke nationaliteit u reisde. U verklaarde deze onwetendheid door te stellen dat u het betreffende identiteitsdocument nooit in uw handen heeft gehad. Behalve dat de reisbegeleider heeft gezegd dat u voortaan B. I. heette werden er geen afspraken gemaakt over wat te doen bij een eventuele grenscontrole (CGVS p.12). Dit lijkt weinig aannemelijk aangezien men toch op de hoogte dient te zijn van basisgegevens in een vals document voor het geval men gecontroleerd wordt aan de grens. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden.

Voorts kon u niet zeggen welke landen u onderweg passeerde, noch langs welk land jullie de Europese Unie binnenkwamen. Toen u gevraagd werd hoeveel grenscontroles u tegenkwam stelde u enkel dat u éénmaal lang moest wachten (CGVS p.6). Een dergelijk gebrek aan kennis over de door u verklaarde reisroute is niet aannemelijk. Bovenstaande verstellingen leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor moet men besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde. Voorts wordt uw gebrek aan geloofwaardigheid hierdoor verder bevestigd. Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Tenslotte kan nog opgemerkt worden dat u geen enkel document neerlegt te ondersteuning van de door u verklaarde vervolgingsfeiten. De door u en uw vrouw neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De geboorteaktes van jullie 2 kinderen en jullie binnenlandse paspoorten bevatten enkel persoonlijke informatie, maar geven geen enkele informatie over jullie asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

en

M.b.t. N., Z.

“A. Feitenrelaas

U, Z. N, verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Russische origine te zijn. U bent getrouwd met A. N. (OV 6.560.144). Op 10/01/2010 vertrokken u met uw gezin vanuit Moskou met de bus naar België waar jullie op 15/01/2010 aankwamen. Diezelfde dag vroegen u en uw man er asiel aan. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot A. N. (CGVS p.3). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een weigeringbeslissing van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming genomen omwille van het kennelijk bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Het gebrek aan geloofwaardigheid dat bij uw echtgenoot werd vastgesteld is ten dele gebaseerd op de vaststelling van enkele tegenstrijdigheden tussen uw beider verklaringen. Deze werden uitgebreid en gedetailleerd beschreven in de beslissing in hoofde van uw echtgenoot: "Voorts werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo stelde u dat uw vrouw K. voor 15/08/2008 al had gezien (CGVS p.9). Uw vrouw verklaarde echter dat ze hem voor 15/08/2008 nog nooit had ontmoet. Toen zij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd stelde ze enkel dat dit niet het geval was (CGVS vrouw p.4) wat de tegenstrijdigheid enkel bevestigt. Verder werd een tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen en de door jullie voorgelegde documenten vastgesteld. Jullie verklaarden allebei dat er nooit een internationaal paspoort voor jullie kinderen werd afgeleverd (CGVS p.5-6, CGVS vrouw p.3). Toen jullie met de stempel op de achterzijde van de geboorteakte van jullie kinderen, die aangeeft dat er op 19/03/2009 een internationaal paspoort voor jullie kinderen werd uitgegeven, werden geconfronteerd stelde u dat uw vrouw het misschien buiten uw weten had geregeld (CGVS p.6). Uw vrouw stelde dan weer dat ze niets over die stempel afweet (CGVS vrouw p.3). Daar jullie geen afdoende verklaring voor de betreffende stempels kunnen geven wordt jullie geloofwaardigheid verder ondermijnd."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren vijf middelen aan die luiden als volgt:

"1. Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling

1.1. Eerste middel

Schending van de algemene beginsel van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht; Doordat verwerende partij voorafgaand aan haar verhoor geen enkele inzage in het dossier van de Dienst voor Vreemdelingenzaken aan verzoekers heeft verleend;

Eerste onderdeel,

Terwijl de hoorplicht volgens de Raad van State op die wijze moet worden georganiseerd "dat de betrokkene ook de gelegenheid moet hebben om nuttig, dwz. met kennis van zaken, voor zijn belangen op te komen" of "dat er toch voor bezorgd moet worden dat de wijze waarop de betrokkene wordt gehoord een dienstig verhoor mogelijk maakt". Vertrekkend vanuit het doel van de hoorplicht heeft de Raad van State geoordeeld dat alvorens een overheid een beslissing neemt, alle gegevens, die haar beslissing zullen ondersteunen, moeten voorwerp uitmaken van het debat: "dat ... volgens een in een uitvoerige rechtspraak vastgelegd beginsel van behoorlijk bestuur, de overheid de bestuurde in de gelegenheid moet stellen standpunt te verdedigen vooraleer zij een voor de bestuurde zwaarwichtige beslissing treft; dat krachtens het beginsel zelf van het debat voor de overheid die zich naar aanleiding van een beroep moet uitspreken, in samenhang met het beginsel van behoorlijk bestuur geen beslissing mag worden getroffen op basis van een gegeven dat tijdens de administratieve procedure niet ter sprake is gebracht".

Het contradictoir karakter van het verhoor bij het beroepsorgaan brengt echter nog verdergaande verplichtingen voor het bestuur met zich mee: "dat dergelijk naar voren brengen van een standpunt slechts zin heeft wanneer de betrokkene een deugdelijke kennis heeft van de essentiële gegevens die het bestuur in haar besluitvorming heeft betrokken" of nog "dat ...de adviescommissie de betrokkene vooraf duidelijk inlicht over de essentiële gegevens van het dossier dat tegen hem is opgesteld". De betrokkene moet een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in haar beslissing.

In latere rechtspraak heeft de Raad dan verduidelijkt wat zij onder meer verstaat onder essentiële gegevens: "(...)". In navolging van de rechtspraak van de Raad van State geeft Opdebeeck ook aan hoe de betrokkene hieraan voorafgaand kennis krijgt: "De telastleggingen moeten worden medegedeeld, om toe te laten daarover uitleg te geven en zich, na inzage van het volledige dossier, daarover te rechtvaardigen". Eerst deelt men de essentiële gegevens in het algemeen mee en dan moet de betrokkene de mogelijkheid krijgen om het volledige dossier in te kijken. Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de hoorzitting kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte). Deze grondslag vindt men juist terug in het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting. De betrokkene moet bijgevolg dit advies overhandigd krijgen voor de hoorzitting.

Tweede onderdeel,

Terwijl ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen. In de eerste plaats leidt dit ook tot de conclusie dat de overheid in dat licht de betrokkene met alle feiten confronteert, die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is onder meer het beginsel "(...)". De Raad van State stelt : "(...)". Het zorgvuldigheidsbeginsel dwingt de behandelende overheden ertoe : "(...)".

De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer de gegevens, die zij gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand inzage krijgen van het dossier, zoniet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren. In casu hebben verzoekers geen enkele inzage gekregen in het dossier van het CGVS;

Derde onderdeel

Terwijl ook het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor het recht op inzage van het administratief voorafgaand aan een beslissing voorzien. Dat volgens vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie het volstaat dat particulieren aanmerkelijk kunnen geraakt worden in hun belangen door een op til zijnde administratieve beslissing opdat de beginselen van de hoorplicht- en in functie daarvan — het recht op inzage op hen van toepassing zijn; (...). Het eerbiedigen van de rechten van de verdediging in iedere procedure tegen iemand die tot een bezwarend besluit kan leiden, is te beschouwen als een grondbeginsel van gemeenschapsrecht, dat zelfs bij ontbreken van iedere regeling inzake de betrokken procedure in acht moet worden genomen (...). De beslissing inzake de al dan niet toekenning van het statuut van vluchteling of van subsidiaire bescherming dient in acht genomen het voornoemd criterium van het Hof van Justitie dan ook te worden beschouwd als een beslissing die de betrokkenen 'aanmerkelijk kan raken in hun belangen'. Alzo dient de asielpprocedure gekwalificeerd te worden als een procedure die tot een 'bezwarend besluit' kan leiden jegens de betrokkene (M. DESOMER, "De Belgische asielpprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", (...). Volgens vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie dient eenieder jegens wie een besluit kan genomen worden dat zijn belangen aanmerkelijke beïnvloedt, in staat te zijn naar behoren zijn standpunt kenbaar te maken over de omstandigheden waarop het bestreden besluit wordt gegrond (...). Aan het recht om in een administratieve procedure te worden gehoord wordt enkel voldaan wanneer de betrokkene de gelegenheid krijgt om nog tijdens de procedure voor de Commissie zelf zijn standpunt kenbaar te maken en zich op doelmatige wijze te uiten over de juistheid en relevantie van de gestelde feiten en omstandigheden en eventueel over de documenten die door deze gemeenschapsinstelling in aanmerking zijn genomen (...). Dit beginsel verlangt dat de betrokkene, voordat de beschikking wordt vastgesteld, een nauwkeurige en volledige opgave ontvangt van de punten van bezwaar die de

Commissie voornemens is tegen hem in te brengen en waarop de betrokkene vervolgens kan reageren.(...) Overwegende dat M. DESOMER dan ook terecht besluit dat: "...lijkt de conclusie zich dus op te dringen dat het verstrijken van de omzettingstermijn van de Kwalificatierichtlijn voldoende om de Europese administratieve rechtsbeginselen van het recht op hoor en wederhoor en het recht op inzage van toepassing te maken op nationale asielprocedures. Het is niet vereist dat de richtlijn zelf expliciet melding maakt van de hoorplicht of het recht op inzage in het dossier. " (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T Vreemd. 2009,21); (...)"

BESLISSINGEN VAN VERWERENDE PARTIJ

Verwerende partij bewijst nergens dat verzoekers inzage in het dossier gekregen hebben voorafgaand aan het verhoor dd. 27.01.2011;

1. Wat betreft de hoorplicht:

1) Het is niet omdat verzoekers gehoord werd op 27.01.2011, er aan de hoorplicht voldaan is. Uit bovenstaande rechtspraak van de Raad van State blijkt echter duidelijk dat dit "horen" enkel voldoet aan het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht, indien de gehoorde met voldoende kennis van zaken aan het interview kon deelnemen. Deze kennis van zaken vloeit dan voort uit een voorafgaande inzage in het dossier. Op geen enkel moment hebben verzoekers kans gehad om voorafgaand hun dossier in te kijken.

2) Inzage in het administratief dossier heeft plaatsgevonden door de raadsman van verzoekers. Deze inzage diende echter te gebeuren voorafgaand aan het interview door verwerende partij dd. 27.01.2011. Inzage in het dossier door de raadsman van verzoekers vond plaats na kennisname van de bestreden beslissing, met het oog op het instellen van beroep bij Uw Raad! Bezwaarlijk kan weerhouden worden dat er aan het inzage-recht voldaan is, nu de inzage slechts gebeurde na het nemen van de bestreden beslissing en deze inzage bovendien gericht was op het instellen van hoger beroep, bij een andere instelling! Ten overvloede weze opgemerkt dat dergelijke inzage bovendien gebeurde op initiatief van de raadsman van verzoekers.

3) Voorts wensen verzoekers te wijzen op de volgende wetsbepalingen:

Art. 32 G.W. stelt:

"Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in art. 134"

Art. 4 Wet 11 april 1994 stipuleert:

"Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, hieromtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen".

2. Wat betreft het zorgvuldigheidsbeginsel:

Het horen van verzoekers kon slechts dienstig gebeuren indien deze voorafgaand inzage had gehad in het administratief dossier. Zulks is niet gebeurd, en juist daarom is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Het is duidelijk dat verzoekers geen kennis van zaken hadden ten tijde van het interview ten gevolge van het gebrek aan inzage in zijn dossier voorafgaand aan het interview.

3. Wat betreft het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen

Inzage in het administratief dossier heeft plaatsgevonden door de raadsman van verzoekers. Deze inzage diende echter te gebeuren voorafgaand aan het interview door verwerende partij dd. 27.01.2011. Inzage in het dossier door de raadsman van verzoekers vond plaats na kennisname van de bestreden beslissing, met het oog op het instellen van beroep bij Uw Raad! De Belgische asielprocedure voorziet geen mogelijkheid van voorafgaande inzage van het administratief dossier. Bezwaarlijk kan weerhouden worden dat er aan het inzage-recht voldaan is, nu de inzage slechts gebeurde na het nemen van de bestreden beslissing en deze inzage bovendien gericht was op het instellen van hoger beroep, bij een andere instelling! Ten overvloede weze opgemerkt dat dergelijke inzage bovendien gebeurde op initiatief van de raadsman van verzoekers. Dat dan ook het algemeen rechtsbeginsel van de hoorrecht is geschonden; Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.

1.2. Tweede middel

Schending van art 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het aanvullende protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en schending van art. 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Doordat de bestreden beslissingen stellen dat verzoekers hun vervolgingsvrees in de zin van art. 1 van het Verdrag van Genève ongeloofwaardig zou zijn; Hoewel de motivering van de bestreden beslissingen op het eerste zicht uitvoerig voordoen, is zij fundamenteel onjuist, oneerlijk en laat een correcte analyse van het dossier niet toe de asielaanvraag van verzoekers ongegrond te verklaren; De motivering van de bestreden beslissingen vormt een post factum redenering waarbij de situatie waarin verzoekers verkeerden, achteraf wordt bekeken en vergeten wordt om het handelen van verzoekers in haar juiste context te plaatsen;

1. Verwerende partij stelt dat verzoeker sub 1 weinig op de hoogte zou zijn van de klachten die namens hem werden ingediend door zijn advocaat; Dat dit verwijt vooreerst ongegrond en is bovendien irrelevant; Verzoeker sub 1 heeft de advocaat zelf niet geregeld, dit deed de heer A.; Verzoeker sub 1 heeft de advocaat slechts 2 maal gezien. Verzoeker sub 1 heeft duidelijk tijdens het interview gesteld dat de advocaat 2 brieven heeft geschreven. Een naar de procureur en één aan het ministerie van Justitie. Verzoeker sub 1 heeft verklaard dat de advocaat geen antwoord kreeg; (p.8 gehoorverslag) Verzoekers hebben dat ook ernstige bedenkingen welke vermeende gevolgtrekking verwerende partij maakt. Hoeveel meer informatie dient verzoeker te geven?! Verzoekers nodigen de rechtbank uit de gehoorverslag op p.8 ter hand te nemen. Verwerende partij is selectief en tracht de gebeurtenissen van verzoekers ten onrechte in twijfel te trekken; Verwerende partij verwijt verzoeker sub 1 dat hij geen 10 keer aan zijn advocaat gevraagd heeft of hij ondertussen al een antwoord op zijn brieven zou ontvangen hebben. Voor verzoeker sub 1 was het belangrijkste dat hij kon ontsnappen uit de gevangenis/ziekenhuis; Het verweten gebrek aan interesse en nalatigheid in zaken is dan ook volledig onterecht.

2. Voorts stelt verwerende partij eveneens ten onrechte dat verzoeker sub 1 weinig op de hoogte was van de situatie van de man die de aanleiding van zijn vervolgingsproblemen vormt; Ook deze gratuite stelling is incorrect; Verzoeker sub 1 heeft reeds aangehaald in het verhoor dat deze man alleen gezocht werd omdat hij Georgiër was. De corrupte politie verweet deze man van ernstige misdrijven maar hiervan is niks aan. De corrupte politie tracht met geweld en machtsmisbruik mensen te chanteren en geld afhandig te maken; Zie ook verklaring p. 8 gehoorverslag:

'Ze hadden aanleiding nodig om aan geld te komen van mij en van hem: mocht ik tekenen wat zij mij gevraagd hebben dan zou ik ze veel geld moeten geven' (...) Zij wilden veel geld van hem enige reden'. Derhalve kan verwerende partij verzoekers ook niet verwijten dat zij zagezegd niets weten van de vervolgingsproblemen van de heer K.. Hij werd om dezelfde reden van verzoekers vervolgd: om corrupte politiemensen de gelegenheid te geven hen geld af te troggelen. Verzoekers noch K. hebben enig misdrijf gepleegd;

3. Vervolgens meent verwerende partij enig probleem te zien in het gegeven dat de geboorteakten van de kinderen aan de achterzijde afgestempeld is hetwelk wijst op de aflevering van een internationaal paspoort. Verzoekers hebben beiden verklaard dat zij hiervan geen weet hebben. Verzoekers hebben geen paspoort aangevraagd en weten niks van de stempels.

Dit gegeven zou volgens verwerende partij de geloofwaardigheid van verzoekers ondermijnen. Niks is echter minder waar! Verzoekers hebben de geboorteaktes afgegeven aan A.. Mogelijks heeft hij via de smokkelaar de stempels erop laten zetten; Verzoekers blijven bij hun verklaringen. Zij hebben nooit een paspoort voor de kinderen aangevraagd;

4. Tot slot meent verwerende partij de reisroute van verzoekers in twijfel te kunnen stellen; Ten onrechte verwijt men verzoekers dat zij niet weten hoeveel grenzen zij gepasseerd zijn, en welke landen zij gepasseerd zijn; Vluchten uit hun land van herkomst is voor verzoekers geen vakantietrip. Zij zitten niet in een tourbus en kunnen niet op hun gemak aan het venster alles bekijken! Zij zijn angstig en dienen zich te verschuilen. Door de smokkelaar wordt hen een identiteitsdocument in handen gedruwd en voor de rest dienen zij te zwijgen; De smokkelaar regelt alles; De informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit zou moeten blijken dat bij de buitengrenzen van de SCHENGEN strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden in pure theorie. In officiële rapporten zal dit wel vermeld staan; Het omkopen van diverse grensbeambten door smokkelaars is dagdagelijkse kost, anders zouden niet de duizenden asielaanvragen in België tot stand komen. Indien de visie van het CGVS gevolgd zou worden, kan niemand in SCHENGEN komen. Hoe verklaart het CGVS alsook het groot aantal kandidaat asielzoekers. Besluit; Geheel ten onrechte gaat verwerende partij voorbij aan de zeer gedetailleerde informatie dewelke verzoekers hebben gegeven aangaande hun problemen in hun land van herkomst.

*Uit niets kan worden afgeleid dat de asielaanvraag individueel is beoordeeld; Dat verzoekers dan ook de mening zijn toegedaan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is ;
Het tweede middel is ernstig en gegrond;*

1.3 Derde middel schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Doordat verwerende partij oordeelt dat verzoekers de oorzaak van hun problemen niet aannemelijk maken en er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers beweerde vrees voor vervolging;

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt: "(...)". Dat de feiten en de argumentatie zoals hierboven uiteengezet toch minstens aantonen dat verzoekers een gegronde vrees hebben op vervolging in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet; Dat verwerende partij de gegronde vrees voor vervolging van verzoekers niet wil erkennen, en aldus verzoekers blootstelt aan het gevaar dat zij lopen en hen dus de facto dwingen terug te keren naar hun land van herkomst; Verwerende partij beweert integendeel dat de oorzaak van de problemen door verzoekers niet aannemelijk zou zijn gemaakt, en hen aldus geen statuut van vluchteling geboden kan worden. Niets is echter minder waar, wat ertoe leidt dat verwerende partij ten onrechte het statuut van vluchteling aan verzoekers weigert.

Het derde middel is ernstig en gegrond;

2. Aangaande de weigering van het subsidair beschermingsstatuut

2.1. Vierde middel Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Doordat verwerende partij oordeelt dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoekers een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt: "(...)". Dat de feiten en de argumentatie zoals hierboven uiteengezet toch minstens aantonen dat verzoekers een reëel risico lopen op vervolging in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet; (...). Dat verwerende partij zelfs dit reëel risico niet wil erkennen, en aldus verzoekers blootstelt aan abnormaal gevaar en ernstige schade, door hen zelfs het subsidair beschermingsstatuut te weigeren en hen dus de facto te dwingen terug te keren naar hun land van herkomst; Verwerende partij beweert integendeel dat de oorzaak van de problemen door verzoekers niet aannemelijk zijn gemaakt, en hen aldus geen subsidair beschermingsstatuut geboden kan worden. Niets is echter minder waar, wat ertoe leidt dat verwerende partij ten onrechte het subsidair beschermingsstatuut aan verzoekers weigert.

Het vierde middel is ernstig en gegrond.

2.2. Vijfde middel

Schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Doordat in de bestreden beslissing geen specifieke argumentatie ontwikkeld wordt ten aanzien van de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Terwijl minstens verwerende partij gehouden is een argumentatie te ontwikkelen waarom aan verzoekers het subsidair beschermingsstatuut geweigerd wordt;

Het vijfde middel is ernstig en gegrond;"

2.2.1. Eerste onderdeel: verzoekers merken op dat op grond van rechtspraak van de Raad van State men niet anders kan dan besluiten dat het hoorrecht de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet zij voorafgaand aan de hoorzitting kennis krijgen van die elementen die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte). Deze grondslag vindt men juist terug in het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting. De betrokkene moet bijgevolg dit advies overhandigd krijgen voor de hoorzitting. In casu stellen verzoekers vast dat zij op geen enkel moment de kans hebben gehad om voorafgaand aan het gehoor op het Commissariaat-generaal het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken in te kijken. Het is niet omdat verzoekers gehoord werden op 27 januari 2011 er aan de gehoorplicht is voldaan. Inzage in het dossier heeft plaatsgevonden door verzoekers' raadsman na kennisname van de bestreden beslissingen, terwijl deze inzage diende te gebeuren voorafgaand aan het gehoor van de commissaris-generaal op 27 januari 2011. Verzoekers wijzen vervolgens nog op artikel 32 van de Grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur.

Tweede onderdeel: verzoekers wijzen er op dat ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie er toe noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen. De overheid kan maar over alle feitelijke gegevens beschikken, wanneer zij de gegevens die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen heeft voorgelegd aan de betrokkene. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand inzage krijgen in het dossier. *In casu* hebben verzoekers geenszins inzage gekregen in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken, wat een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Derde onderdeel: verzoekers wijzen er op dat ook het Gemeenschapsrecht en de Europees rechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor het recht op inzage van het administratieve dossier voorafgaand aan een beslissing voorzien. Deze inzage diende voorafgaand aan het gehoor door verwerende partij op 27 januari 2011 te gebeuren, terwijl deze inzage in het dossier door de raadsman van verzoekers plaatsvond na kennisname van de bestreden beslissingen. De Belgische asielprocedure voorziet geen mogelijkheid van voorafgaande inzage van het administratieve dossier zodat op dit punt niet wordt voldaan aan de beginselen van het Europees administratieve recht.

2.2.2. De verplichting om de rechten van verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, geldt enkel in tuchtzaken. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal de asielzoeker attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de bestuurde uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Verzoekers kunnen derhalve niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat het verhoor niet tegensprekelijk was (RvS 18 maart 2005, nr. 142.379).

Aangaande de verwijzing naar artikel 32 van de Grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en het betoog dat zij op geen enkel moment voorafgaand aan het gehoor de gelegenheid hebben gekregen om het dossier in te kijken en dat de inzage van het dossier slechts plaatsvond na kennisname van de bestreden beslissingen, wordt vastgesteld dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers schriftelijke inzage van het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben gevraagd voorafgaand aan het gehoor. Het recht op inzage uit de wet van 11 april 1994 geschiedt enkel op aanvraag en betreft derhalve een passieve vorm van openbaarheid zodat de *post factum* bewering geen inzage te hebben gekregen in het dossier voor het gehoor op het Commissariaat-generaal, niet dienstig kan worden aangevoerd. Bovendien laten verzoekers ook na aan te tonen welke gegevens hen hadden dienen te worden overgemaakt of op welke wijze dit een invloed zou kunnen gehad hebben op de motieven van de bestreden beslissingen. Waar verzoekers stellen dat zij voorafgaand aan het gehoor geen advies van de administratie, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, hebben ontvangen, wordt opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen advies verleent aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake een asielaanvraag omdat de commissaris-generaal en zijn adjuncten geheel onafhankelijk zijn bij het nemen van hun beslissingen en het uitbrengen van hun adviezen, zoals uitdrukkelijk wordt bepaald in artikel 57/2 van de vreemdelingenwet.

Het administratief dossier bestond op het moment voorafgaand aan het gehoor op het Commissariaat-generaal uit de volgende stukken: de bijlages 26, inschrijving van verzoekende partij als asielaanvragers, verklaringen betreffende de woonstkeuze, een ontvangstbewijs van documenten die door de asielzoekers overhandigd werden, de toestemming van verzoekende partij om na te gaan of zij in andere landen van de Europese Unie reeds asiel heeft aangevraagd en de vragenlijst met informatie over de persoon, reisroute en de elementen waarop verzoekers' asielaanvraag steunde. Het is op basis van deze gegevens dat de commissaris-generaal het gehoor heeft voorbereid. De bijlage 26 en de vragenlijst met informatie over de persoon en reisroute werden aan verzoekers voorgelezen en door hun ondertekend zodat zij bijgevolg kennis hebben van de verklaringen die zij hebben afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent de vrees of risico bij terugkeer. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de gegevens die door verwerende partij zouden gebruikt worden bij de voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal.

De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt overigens in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op haar persoonlijk gedrag en die van aard is om haar belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om haar standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). *In casu* blijkt dat verzoekers op 27 januari 2011

werden gehoord op het Commissariaat-generaal, waarbij zij werden bijgestaan door tolk die het Russisch machtig is en in aanwezigheid van een advocaat. Derhalve hebben verzoekers ruimschoots de kans gehad hun standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen. Een schending van de hoorplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan evenmin aangenomen worden aangezien verzoekers op het Commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord en de bestreden beslissingen gesteund zijn op alle gegevens uit het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.3. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij een aannemelijke verklaring te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027). Het is niet de taak van de commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). *In casu* is verzoekers relaas niet geloofwaardig.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) op zich volstaat niet om te kunnen besluiten dat deze vrees (risico) reëel is. Deze vrees (of risico) dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees (risico) concreet aannemelijk te maken. De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat er wat hen betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). *In casu* heeft de commissaris-generaal terecht besloten dat verzoekers onaannemelijk weinig kennis hebben over zaken die aan de kern van hun relaas raken, dat zij onaannemelijk weinig inspanningen hebben geleverd om hier meer informatie over in te winnen en dat de verklaringen een aantal zwaarwichtige tegenstrijdigheden bevatten, die de algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze aantasten.

2.2.4. Verzoekers betogen dat de bestreden beslissingen een *post factum* redenering vormt waarbij de situatie waarin zij verkeerden, achteraf wordt bekeken en waarbij vergeten wordt om het handelen in de juiste context te plaatsen. Verzoekers halen aan dat het verwijt dat zij weinig op de hoogte zouden zijn van de klachten die namens hen werden ingediend door de advocaat, ongegrond en irrelevant is. Namelijk, verzoeker stelt dat hij de advocaat niet zelf heeft geregeld, dat dit de heer A. deed, hij heeft de advocaat ook slechts tweemaal gezien. Verzoeker herhaalt dat hij tijdens zijn gehoor op het CGVS duidelijk gesteld heeft dat de advocaat twee brieven heeft geschreven, één naar de procureur en één aan het ministerie van Justitie, maar dat de advocaat geen antwoord heeft gekregen (gehoorverslag p. 8). Verzoekers hebben dan ook ernstige bedenkingen aangaande de gevolgtrekkingen die het CGVS maakt. Verzoekers vragen zich af hoeveel informatie zij dan nog meer dienen te geven. Verzoeker verwijst naar het gehoorverslag pagina acht en benadrukt dat het CGVS selectief is en de gebeurtenissen van verzoeker ten onrechte in twijfel tracht te trekken. Verzoeker is het niet eens met het feit dat hij verweten wordt geen tien keer aan zijn advocaat te hebben gevraagd of hij ondertussen al een antwoord heeft op zijn brieven. Voor verzoeker was het belangrijk dat hij kon ontsnappen uit de gevangenis/ziekenhuis en het verweten gebrek aan interesse en nalatigheid in zaken is dan ook volledig onterecht.

Verzoeker beperkt zich tot het vergoelijken, minimaliseren en ontkennen van het door de commissaris-generaal terecht vastgestelde gebrek aan interesse en nalatigheid in zaken die aan de kern van zijn relaas raken. Er valt niet in te zien op welke wijze de bestreden beslissingen een *post factum* redenering vormen waarbij de situatie waarin hij verkeerde, achteraf werd bekeken en zijn handelen niet in de juiste context is geplaatst. Verzoeker tracht zijn totaal gebrek aan kennis met betrekking tot de klachten die namens hem zouden zijn ingediend bij de procureur en het ministerie van justitie te vergoelijken met het stellen dat hij niet rechtstreeks betrokken zou zijn geweest met het aanstellen van de advocaat en dat hij

de advocaat ook slechts tweemaal gezien heeft. Van verzoeker die beweert problemen met corrupte leden van de Russische politie te hebben gekend en die om die reden door een advocaat klacht liet indienen, redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij minstens de moeite zou doen om de stand van zaken aangaande deze klachten op te volgen. In de bestreden beslissing is terecht opgemerkt dat verzoeker niet weet wanneer de klachtenbrieven verstuurd werden, geen idee heeft over de stand van het onderzoek, niet concreet weet wat zijn advocaat dan precies verder heeft ondernomen om zijn situatie aan te kaarten. Verzoekers verklaring dat niet hijzelf, maar A., deze advocaat heeft aangesteld en hijzelf slechts tweemaal contact heeft gehad met deze advocaat, is geen verschoningsgrond voor een dergelijk fundamenteel gebrek aan essentiële informatie. Niets verhindert verzoeker om deze advocaat of zelfs A. zelf te contacteren en zich te informeren over de stand van de klachtenprocedure. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker dit geenszins op afdoende wijze gedaan heeft, daar hij zelfs niet bij benadering kan zeggen wanneer hij voor het laatste naar de stand van zaken aangaande de klachten heeft gevraagd. Bovendien heeft verzoeker zelfs evenmin de moeite gedaan om A. tijdens hun laatste ontmoeting op 10 januari 2010 te vragen naar de stand van zaken, laat staan dat verzoeker nadien nog enige poging zou hebben ondernomen om A. te contacteren hieromtrent. In het licht hiervan, is verzoekers opmerking dat het hem verweten wordt dat hij geen tien keer bij zijn advocaat heeft geïnformeerd, geenszins dienstig. Het is duidelijk dat verzoeker ruimschoots de kans heeft gehad om zich bij A. die bovendien de neef is van zijn echtgenote, of bij zijn advocaat zelf te informeren omtrent zijn klachten, maar dit zonder overtuigende reden heeft nagelaten.

Verzoeker beperkt zich in voorliggend verzoekschrift voor het overige tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, namelijk dat zijn advocaat geen antwoord gekregen zou hebben. Reeds in de bestreden beslissing is correct geantwoord dat deze opmerking weinig pertinent is, daar van verzoeker kan worden verwacht dat hij zelf enige moeite doet om op regelmatige basis deze klachten op te volgen, te meer daar blijkt dat de procureur tegen de advocaat gezegd heeft dat de klachten zullen worden behandeld en dat ze er mee bezig zijn. Een dergelijke nalatigheid om zich te informeren, is niet ernstig en getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn beweerdde problemen. Bovendien gaat verzoeker in voorliggend verzoekschrift nog voorbij aan het feit dat hij eveneens een NGO had kunnen contacteren om zijn situatie aan te klagen en/of meer informatie te bekomen, hetgeen hij evenmin heeft gedaan. Het verwijt dat hij weinig op de hoogte zou zijn van de klachten die namens hem werden ingediend door zijn advocaat, is wel degelijk gegrond en relevant, nu het gaat om essentiële elementen van verzoekers asielrelaas. Verweerder benadrukt dat een manifest gebrek aan interesse voor mogelijke gevolgen van de aangehaalde problemen de ingeroepen vrees voor vervolging ernstig relativeert (VB/06- 3811/W.12.468 van 26 maart 2007).

2.2.5. Verzoeker is het niet eens met de stelling dat hij onaannemelijk weinig op de hoogte is van de situatie van de man die de aanleiding van zijn vervolgingsproblemen vormt. Verzoeker stelt dat hij reeds heeft aangehaald dat deze man alleen gezocht werd omdat hij Georgiër is. De corrupte politie verwijt deze man ernstige misdrijven, waarvan niets aan is. Verzoeker verwijst naar pagina 8 van zijn gehoorverslag en stelt dat de corrupte politie met geld en machtsmisbruik de mensen tracht te chanteren en geld afhandig te maken. Verzoeker stelt dat verweerder hem niet kan verwijten dat hij niets zou weten over de vervolgingsproblemen van de heer K., daar deze om dezelfde reden als verzoeker zou zijn vervolgd, namelijk om corrupte politiemensen de gelegenheid te geven hen geld af te troggelen.

In de bestreden beslissing is geoordeeld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet meer op de hoogte is van de situatie K., de persoon die tevens de hoofdaanleiding vormde van zijn problemen met corrupte politieagenten. Verzoeker beperkt zich wederom tot het herhalen van zijn verklaringen. Verzoeker heeft verklaard dat hij deze persoon K. goed kent en tevens als een goede vriend beschouwt (gehoor CGVS, p. 4, 8). In het licht van bovenstaande vaststellingen, namelijk het feit dat K. die de hoofdaanleiding is van zijn problemen en tevens het feit dat deze persoon een goede vriend is van verzoeker, is het dan ook hoogst opmerkelijk dat verzoeker niet weet of K. door de autoriteiten wordt gezocht, noch of dat K. na september ooit door de autoriteiten is aangehouden. Verzoekers bewering dat zijn vriend K. om dezelfde reden als hij problemen zou kennen met corrupte politieagenten, neemt niet weg dat van verzoeker toch minstens kan verwacht worden dat hij enige inspanningen doet om zich te informeren omtrent de situatie van zijn vriend. Het is niet aannemelijk dat verzoeker, sinds september 2009 geen enkele moeite meer heeft gedaan om meer nieuws over zijn vriend te verwerven. De hierboven aangehaalde nalatigheid en gebrek aan interesse van verzoeker aangaande een kernelement van zijn asielrelaas, namelijk de situatie van zijn vriend K., doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van het relaas. De motieven hieromtrent blijven onverminderd overeind in de bestreden beslissing.

2.2.6. Verzoekende partij herhaalt dat zij geen weet heeft van het feit dat de geboorteakten van de kinderen aan de achterzijde afgestempeld zijn, hetgeen wijst op de aflevering van een internationaal paspoort. Verzoekende partij stelt dat zij geen paspoort heeft aangevraagd en niets weet van stempels. Verzoekende partij heeft de geboorteaktes afgegeven aan A. Het zou mogelijk zijn dat hij via een smokkelaar de stempels erop heeft laten zetten. Verzoekende partij blijft bij haar verklaring, namelijk dat zij nooit een paspoort voor de kinderen heeft aangevraagd.

Het louter herhalen en vasthouden aan verklaringen zoals afgelegd op het CGVS, zonder de vaststellingen van de commissaris-generaal hieromtrent te weerleggen of te verklaren, is geenszins een dienstig verweer. Verzoekers' verklaring dat er nooit een internationaal paspoort voor hun kinderen werd afgeleverd, stemt geenszins overeen met de stempel op de achterzijde van de geboorteakte van hun kinderen, die aangeeft dat er op 19 maart 2009 een internationaal paspoort voor hun kinderen werd uitgegeven. Verzoeker beweerde na confrontatie dat zijn echtgenote (verzoekster) het misschien buiten zijn weten had geregeld, terwijl verzoekster van haar kan dan weer stelde dat ze niets over die stempel afweet. Dergelijke verklaringen en evenmin de verklaring in voorliggend verzoekschrift, dat A. via een smokkelaar de stempels erop heeft laten zetten, zijn geenszins aannemelijk. Het is evident dat de asielzoeker de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt en minstens op de hoogte is van het feit dat er al dan niet voor de kinderen een internationaal paspoort is afgeleverd. Aangezien verzoekende partij zelf de geboorteaktes van de kinderen heeft neergelegd, is het totaal ongeloofwaardig dat zij de stempel op deze geboorteaktes 'over het hoofd gezien' zou hebben, laat staan dat zij niet zou weten op welke wijze deze stempels daar zouden terecht gekomen zijn. Indien er voor de kinderen een internationale reispas is aangevraagd, de ouders, dus verzoekende partij, vanzelfsprekend hiervan op de hoogte zijn. In de bestreden beslissingen is met reden geoordeeld dat het feit dat verzoekende partij geen afdoende verklaring voor deze stempels kan geven, de geloofwaardigheid van hun asielrelaas verder ondermijnt. Tot slot wordt vastgesteld dat verzoekende partij volledig voorbijgaat aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster, aangaande het feit of verzoekster K. voor 15 augustus 2008 al had ontmoet. Verzoekende partij betwist deze tegenstrijdigheid niet, zodat deze onverminderd overeind blijft.

2.2.7. Verzoekende partij meent dat haar ten onrechte verweten wordt dat zij niet weet hoeveel grenzen en landen zij gepasseerd is. Verzoekende partij merkt op dat vluchten uit haar land van herkomst geen vakantietrip is, dat zij niet in een tourbus zat, waar zij op hun gemak aan het venster alles kon bekijken. Verzoekende partij wijst er op dat ze angstig was en zich moest schuilhouden. De smokkelaar die haar de identiteitsdocumenten in handen duwde, regelde alles en voor de rest diende zij te zwijgen.

Verzoekende partij beperkt zich wederom tot het vergoelijken van de vaststellingen van de bestreden beslissingen omtrent de door haar gebruikte reisdocumenten. Verzoekende partij heeft zelf verklaard met de bus met valse identiteitsdocumenten te hebben gereisd tussen België en Moskou. De asielinstantie verwacht niet dat alle details van een paspoort gekend zijn doch van een vreemdeling die reist met een vals paspoort wordt wel verwacht dat hij essentiële informatie betreffende dit paspoort, zoals de geboortedatum, geboorteplaats, al dan niet verkregen visa en nationaliteit zonder enig probleem zou kunnen meedelen, gelet op de kans die verzoekende partij loopt om bij een controle aangehouden en ondervraagd te worden omtrent haar identiteit en reisdoel. Het is immers algemeen geweten dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Loutere hypothesen en bewering zijn niet afdoende om de informatie waarop de commissaris-generaal steunt te weerleggen of te ondergraven. Verzoeker dient immers minstens met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt niet correct is, wat *in casu* niet het geval is.

Gelet op het risico dat verzoekende partij liep om door aan herhaalde identiteitscontroles en ondervragingen te worden onderworpen met betrekking tot haar persoon en reisdoel, redelijkerwijs kan worden verwacht dat haar reis grondig werd voorbereid teneinde het risico om tijdens een van de controles door de mand te vallen, te minimaliseren. De vaststelling dat verzoekende partij niet meer gegevens over de door haar gebruikte paspoorten en reisroute in het algemeen (de gepasseerde landen, langs welk land zij de Europese Unie is binnengekomen, de gepasseerde grenscontroles) kan verstrekken, wijst dan ook op een gebrek aan medewerking. Verzoekers' verklaringen dat zij niet in een tourbus zaten, waar zij op hun gemak aan het venster alles konden bekijken, dat zij angstig waren en zich moesten schuil houden, dat zij de identiteitsdocumenten in handen kregen en voor de rest dienden te zwijgen, zijn niet aannemelijk. Van iemand die zijn land verlaten heeft uit vrees voor vervolging en op illegale wijze op weg is naar Europa, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij/zij alert is omdat

hij/zij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. De asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door haar afgelegde reisroute (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004).

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. Derde middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers betogen dat de feiten en argumenten, “zoals hierboven uiteengezet”, toch minstens aantonen dat verzoekers een gegronde vrees hebben op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Het CGVS wil zijn gegronde vrees voor vervolging niet erkennen en aldus worden verzoekers blootgesteld aan het gevaar dat zij lopen en hen dus *de facto* dwingt terug te keren naar hun land van herkomst. Verzoekers menen dat hen ten onrechte het statuut van vluchteling geweigerd wordt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekers de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het derde middel is niet gegrond.

Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut:

2.4. Vierde middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers betogen dat er in hun hoofdte wel degelijk sprake is van een reëel risico. Door de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut en verzoekers dus *de facto* te dwingen terug te keren naar hun land van herkomst worden verzoekers blootgesteld aan abnormaal gevaar en ernstige schade. Verzoekers menen dat hen ten onrechte het subsidiair beschermingsstatuut geweigerd wordt.

Verzoekers brengen in verband met de subsidiaire beschermingsstatus evenmin concrete objectieve elementen aan. *In casu* is het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden gezien uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekers de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld, zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak en is tot de conclusie gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus daar verzoekers er niet in slaagden een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De commissaris-generaal is tot deze conclusie gekomen op basis van het geheel van de motieven van de bestreden beslissingen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt duidelijk dat verzoekers geen afdoende argumenten hebben aangebracht om deze motieven die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen, te weerleggen. Gelet op de elementen van het dossier besloot de commissaris-generaal terecht aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het vierde middel is niet gegrond.

2.5. Vijfde middel: schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekers betogen dat in de bestreden beslissingen geen specifieke argumentatie ontwikkeld wordt ten aanzien van de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers' bewering als zouden de bestreden beslissingen niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden

beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen, zoals hierboven reeds gesteld is, heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De bestreden beslissingen worden gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven en zijn afdoende gemotiveerd. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het vijfde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC